

blemer. Man har da også hørt eksempler på, at det måske netop lige var naboerne, der var skyld i, at der opstod ægteskabelige problemer.

Jeg tror ikke, der er mange, der kan sige sig fri for at have haft nogle samlivskriser, som har virket uløselige. Nogle har heldigvis selv kunnet løse problemerne og fået deres kernefamilier til at fungere igen. Men jeg ved også, at mange af vore præster landet over er villige til at hjælpe folk i sådanne situationer. Jeg kender eksempler på præster, som har løst sådanne problemer, hvor det har betydet, at familien i dag fungerer optimalt som en god og solid kernefamilie.

Men overordnet handler det også for Dansk Folkeparti om ansvarsbevidsthed. Der ligger et ansvar i at sige ja til et andet menneske. Det er ikke kun fest og farver, man siger ja til. Man lover faktisk at elske hinanden i med- og i modgang.

Når der så kommer modgang, er der mange, der giver hurtigt op, og det kan få følger langt ud i familierne.

Derfor kan vi fra Dansk Folkeparti støtte op omkring dette forslag fra Kristeligt Folkeparti om parrådgivning.

Det, som selvfølgelig er vigtigt, er, at denne rådgivning bliver frivillig, som der også er lagt op til i forslaget.

Vi må så under udvalgsarbejdet kigge lidt nærmere på både de administrative og de økonomiske konsekvenser, et sådant forslag vil få.

Men et klart ja til forslaget som et værn om den sunde kernefamilie.

Sonja Albrink (CD):

Med det her forslag ønsker forslagsstillerne at sikre alle ægtepar med problemer i samlivet et retskrav på parrådgivning, og at denne rådgivning skal kunne ydes på et så tidligt tidspunkt, at separation og skilsmisse kan undgås.

I CD har vi sympati for forslagsstillernes motiver. Vi synes også, at familien er meget vigtig, for det er jo familien, der har hovedansvaret for opdragelsen og omsorgen for de kommende generationer, og familien er altså absolut værd at kæmpe for.

Vi er faktisk også enige med forslagsstillerne i, at en tidlig rådgivning nok i højere grad har forudsætningerne for succes end en rådgivning, der sættes ind, når en separation er blevet aktuel.

I CD er vi dog en lille smule skeptiske over for forslagens udformning. For det første er det

kun ægtepar, der skal have ret til parrådgivning. Selv om antallet af ægteskaber, der indgås, har været stigende, er der altså fortsat mange, der lever papirløst sammen. Her er altså en stor gruppe af familier, som lever på nøjagtig samme måde som et ægtepar, og som har nøjagtig de samme problemer, men som man med forslaget ikke ønsker måske at tilbyde den rådgivning. Og der kunne man jo så spørge: Hvorfor egentlig ikke?

Der er al mulig grund til at gifte sig, i hvert tilfælde når man har børn. Men vi bliver også nødt til at forholde os til, at virkeligheden er en anden, og derfor bør de samlevende have samme rettigheder og muligheder.

Et andet vigtigt punkt er, at forslagsstillerne bl.a. henviser til de forsøg, der gennemførtes i Københavns og i Ringkøbing Amt i begyndelsen af 1990'erne. Forslagsstillerne oplyser, at resultatet af forsøget blev beskrevet i et notat, der viste, at en betragtelig del af de deltagende i forsøget besindede sig og gav ægteskabet en ny chance.

Forslagsstillerne glemmer, mener vi i CD, at oplyse, at antallet af de personer, der var interesseret i parrådgivningen, rent faktisk var forsvindende lille, og derfor vil det måske være relevant at vurdere, om et offentligt, formaliseret rådgivningssystem overhovedet har borgerens interesse.

Jeg ved, at den selvejende institution, Ægteskabs- & Skilsmissehjælpen, yder et fremragende arbejde, som også andre ordførere har været inde på, og at man kan fremvise gode resultater.

Derfor bør man selvfølgelig inddrage de erfaringer, som man har gjort her. Især må det være vigtigt at få undersøgt, om de gode resultater måske skyldes, at Ægteskabs- og Skilsmissehjælpen primært opsøges af ægtepar, som har et særlig stærkt ønske om at bevare ægteskabet, og som derfor er mere motiveret for rådgivning. Behovet for rådgivning afhænger naturligvis meget af antallet af par med den særlige motivation.

Forslagsstillernes idé om at henlægge opgaven til amtskommuner frem for statsamtterne synes jeg er ulogisk, da familieretlige problemstillinger normalt behandles i statsamtterne. Med hensyn til det beskrevne problem og notatpligten må det kunne løses ad en anden vej, hvis der vel at mærke er tale om et reelt problem, men vi er selvfølgelig lydøre over for forslagsstillernes argumenter.